

30. prosinec 1932.

Dávám vám dnes nový zákon! Nový zákon, v němž je zahrnuto všechno staré a z něhož musí vycházet výstavba nového člověka, aby i jeho **díla** byla nová, jak je zaslíbeno.

Vychází z přikázání, které jsem vám již dal a které musí všichni stoupenci Grálu učinit základem svého putování stvořením, aby i zde na zemi zůstali prosti karmy. Aby nenavazovali nitek, které by ducha poutaly a strhovaly do hrubé hmotnosti.

Řekl jsem vám: „Na své přání smíte proputovati všechna stvoření, abyste se tím stali sebe vědomými. Nemáte však způsobiti bolest ostatním, chcete-li splnit **své** žádosti.“

Není ničeho ve stvoření, čeho byste nesměli užívatí v tom smyslu, jak vám to stvoření podává, to jest k tomu účelu, k němuž se to vyvinulo. Vy však neznáte vlastní účel tak mnohých věcí a tak chybujete přeháněním, které vám místo užitku musí škodit. Tak se vaše touha po ochutnávání, poznání a užívání stupňuje až k **náklonnosti**, která vás spoutá, zotročí rychle vaši svobodnou vůli, takže se sami stáváte **služebníky** tam, kde máte být pány!

Nenechte se zotročiti užíváním. Beřte jen to, čeho je třeba v tomto pozemském životě k udržení a rozvinutí vám svěřených statků. Přemírou brzdíte každý vývoj, lhostejno zda těla nebo duše. Přemírou rušíte stejně tak, jako nedostatkem a zanedbáváním. Porušujete tak veliké, Bohem chtěné bytí! Všechno to, co vaše dobrá vůle chce přinést k vyrovnaní

a napravení těchto chyb, je jen příštipkářstvím. Příštipky upozorňují na to, že bylo spravováno, jsou nehezké a nemohou tak působit jako čisté, nespravované dílo.

Nemá proto práce povolanych ve službách Svatého Grálu pozůstávat v opravování starých dosavadních chyb tohoto lidstva. Ne, všechno jejich jednání, myšlení a cítění **musí** vést již od základů **k nové výstavbě!**

Jen ponechte, ať se všechno staré klidně zřítí. Podle vůle Boží nemá být nic zlepšováno a měněno, nýbrž všechno musí **nově vzniknout!**

Ve splnění zaslíbení: „Všechno má býti nové“ není významu přeformování, nýbrž **znovu** formování **po** zhroucení se všeho toho, co lidský duch zkřivil a otrávil. A protože není ničeho, čeho by byl člověk ve své domýšlivosti neohmatal a neotrávil, musí se **všechno** zřítit a **pak** znovu vzniknout, ale ne v lidské vůli jako dosud, nýbrž ve vůli Boží, která nebyla ve svévolnosti lidskými dušemi pochopena.

Všechno, co Boží vůle stvořila, lidstvo **ohmatalo**. Ale nepochopilo! To byl úkol každého lidského ducha. Lidé však nafoukaně ohmatávali, domýšleli se být mistry a tím znehodnotili a pošpinili všechno čisté.

Co vůbec lidé ví o pojmu čistoty! Co učinil rouhavý, maličký tvor z nesmírné vznešenosti opravdové čistoty! Zkalil a zfalšoval tento pojem, strhl jej dolů k sobě, do nížin svých špinavých žádostí, v nichž již nemůže poznat cítění svého ducha. Následuje jen úzce ohraničené pocity, zplozené jeho rozumem ve zpětném účinku vlastního myšlení. Avšak i pocity mají být

v budoucnosti zase čisty!

Pocit je vůči citu tím, čím má být rozum duchu: **nástroj** k působení v hrubohmotném bytí! Dnes však je pocit snížen, stržen za nástroj rozumu a tím zneuctěn. Tak, jako dědičným hříchem nadvlády rozumu byl duch potlačen a spoután, tak musel současně samočinně hrubší, rozumem vyvolaný pocit triumfovat nad čistotou duchovního cítění. Cítění je výraz činnosti ducha a tato byla potlačena, odříznuta od možnosti léčivého působení ve stvoření.

Tato jedna chyba měla samozřejmě a přirozeně za následek další. Tak se stává, že lidé dnes považují olovo za zlato, aniž by to věděli a cení toto olovo jako zlato, zatím co čisté cítění již vůbec neznají.

Tak, jako duch má být ve správném poměru spojen s rozumem, aby duch vládl a vedl a rozum jako nástroj mu sloužil upravováním cesty, vytvářením možností k provedení vůle ducha ve hmotnosti, zrovna tak má současně cítění vésti a oživovati a pocit má následovat vedení a zprostředkovávat činnost ve hrubohmotnosti. Pak konečně přijme i pocit velmi brzy a velmi rychle ušlechtilé formy a ve svém rozmachu k výšinám rychle smaže žalostné zhroucení všech mravních pojmů, které mohlo vzniknouti současnou nadvládou pocitu!

Je-li činnost pocitů vedena cítěním, pak je ve všem myšlení a jednání jen krása a vyrovnanost. Nikdy ne žádost, nýbrž jen posvěcené dávání: To má být zdůrazněno ve všem, v lásce i v manželství.

Vy krátkozrací a omezení často jste považovali za čisté ty

lidi, kteří ve skutečnosti podle zákonů stvoření patří mezi nejzavrženější. Jsou tak mnohá jednání, která jste považovali ve své úzkoprsosti za nečistá a ona přece září čistotou, a zatím mnohé, co považujete za čisté, je nečisté.

Čistota citů povznáší tak mnohé jednání do netušené výše, kterou vy ještě dosud špiníte posmíváním a výsměchem. Osvobodte proto nejprve své **cítění**, abyste mohli správně posuzovati a rozlišovati dobro a zlo. Neboť jinak musíte bloudit!

Nemyslete si, že jste to či ono v sobě „překonali“, dokud jste se **neocitli v nebezpečí** a možnosti poddati se svým slabostem, za předpokladu, že se to nikdo nedoví. Také útěk do samoty nepřinese opravdový užitek. Je to pouze důkazem, že se takový člověk cítí slabým k boji, že je unaven, snad, že se také sám sebe bojí, aby při nějaké příležitosti neklesl. **Být silným** je něco **jiného**. **Jeví** se jinak. Silný jde svou cestou uprostřed jakýchkoli nebezpečí, bez vyhnutí a bloudění. Nelze jej porazit. On sám nikdy neuhne, poněvadž zná a vidí svůj vysoký cíl, jehož dosažení je mu cennější, než všechno ostatní, co se mu nabízí.

Člověk bude nyní ve všem **novým** a silným! **Novým** a **v sobě silným**!

A k této nové činnosti dávám vám nové přikázání; neboť na vás chci vybudovati novou říši na zemi!

„Nezpůsobujte nyní svým spolulidem žádného utrpení, abyste tím splnili svou žádost!“

Vy jste ještě nepochopili co všechno v tom spočívá. Je to nejlepší opora pro člověkovu putování všemi částmi stvoření, až

k ráji!

K tomu dávám vám ještě více:

„Ošetřujte **správně** statky na zemi vám svěřené. Patří k nim i pozemské tělo. Nenechte požitek stát se náklonností, pak budete prosti řetězů, které vás táhnou dolů.“

Budoucně bude pro každého vážně se snažícího podmínkou, aby v čistě hrubohmotném životě oslovení „Ty“ vzájemně přísně posvětil! Smí se používat nebo nabízet jen **ve zcela výjimečných** případech. V jemnohmotném světě, tak zvaném „záhrobí“, je tomu jinak. Hranice mezi stupni zralosti ducha jsou **ostře vytýčeny** a nemohou býti jen tak beze všeho překročeny. Stejně druhy **tam** žijí skutečně pohromadě podle zákona stvoření, **a pouze stejný druh opravňuje k „tykání“**.

V hrubohmotnosti musí býti tyto hranice teprve vytýčeny. Hrubohmotné pozemské tělo umožňuje zde úzké spoluzití duchů **všech** stupňů zralosti. V žádné jiné úrovni se to nevyskytuje.

Proto vám nyní pro budoucnost naznačuji hranici, jejíž naléhavost a velikou cenu nemůžete dosud pochopiti.

Již jednou jsem ve svém poselství na to poukázal v přednášce „Polibek přátelství“. Nikdo však toho nedbal, nikdo se **dobrovolně** nenamáhal jednati podle toho. Mezi mnohými stoupenci vládne **ještě dnes** jed šířící zvyk říkat si vzájemně „Ty“, bořit tak nutné hranice v hrubohmotnosti a překračovat je. Hranice, které jsou vám oporou, jakou nedovedete dosud oceniti.

Musí tedy být **příkazem**, aby každý stoupenec Grálu šetřil svým „Ty“ vůči spolulidem. Nejlépe je vůbec nepoužívat!

Odmítněte to, bude-li vám kdekoliv nabízeno, vyjma tam, kde se jedná o vážné spojení pro pozemský život – v manželství!

Po **letech** poznáte, jaká cena je v tomto přikázání. Zavalí mne vždy ošklivost, slyším-li o tom, protože znám zkázu tohoto zvyku. S tímto jadrným „Ty“, které ztělesňuje docela zvláštní pojem vchází každý do svazku, který může trvat i za pozemský hrob! A o tom jste **ani vy** dosud nic nevěděli.

S tímto „Ty“ navazují se okamžitě nitky vedoucí od jednoho k druhému, které naprosto nejsou tak nevinné, jak jste se až dodnes domnívali. Nitky, které mohou ducha zdržovat dole, ale i takové, které mohou vést ke vzestupu. Jen velmi zřídka, ze statisíce případů snad jen **jeden** je takový, že se tak spojují dva duchové, kteří jsou ve všech věcech stejně zralí a stojí tak duchem skutečně na stejném stupni.

A kde se spojují dva nestejní, bude podle zákona vyšší **stažen dolů**, nikdy nevystoupí nižší výše! Neboť ve stvoření může pouze vyšší sestoupiti do nižších úrovní, nikdy však nemůže duch učiniti jediného kroku výše z místa, na kterém stojí.

Při dobrovolném, užším spojení dvou nestejně zralých duchů **musí** ten vyšší zpět dolů, nebo bude zadržen druhým, který ve zralosti zůstal zpět a svazkem na něm visí jako závaží. Ne každý má sílu, aby méně zralého vedl tak, aby dospěl vzhůru k němu. Jsou to výjimky, se kterými nesmí být počítáno. A úplné odloučení se po dobrovolném svazku není tak lehké.

S touto strašlivou skutečností pozemský člověk nepočítal! Lehkomyšlně přechází propasti v pozemském bytí a je bezpodmínečně brzděn v **každém případě**, poruší-li tento zákon!

Je často tak spoután, jako plavec neviditelnými šlahouny vodních rostlin, když se ponořil v místech mu neznámých.

Přichází doba, ve které máte být osvobozeni od nebezpečí, které denně, každou hodinu vyžaduje na zemi mnoho obětí. Budete svobodni věděním! Ale pak budou i manželství jiná i přátelství a ostatní svazky, které všechny nesou v sobě jméno „svazek“ zřetelně, aby bylo zjevno, co to je. Tím zaniknou hádky mezi přáteli, zmizí řevnivost a neporozumění. Následováním vám dosud neznámého zákona vznikne ve všem plná harmonie.

Do té doby může vám býti však pomůženo novým pozemským příkázáním: Užívejte opatrně důvěrného „Ty“! Uposlechnutí chrání vás před mnohým utrpením! Může zkrátiti vzestup vašeho ducha o tisíciletí! Nezapomeňte na to, i když ničemu z toho nerozumíte. Dávám vám tím nejlepší zbraň proti všem jemnohmotným nebezpečím!

V hrubohmotnosti potřebujete mnohem více příkazů než by jich bylo třeba pro jemnohmotnost, v níž všichni lidští duchové mohou se stýkat jen se stejným druhem, i když tento druh má mnohá odstupnění a jeví se proto v mnohých formách.

Splněním příkázání se osvobodíte od těžkého, zbytečného zatížení, které si lidstvo vždy znovu nakládá.

Neberte si při tom příkladu ze záhrobí, které je podrobeno jednodušším zákonům. I záhrobní bytosti musí se teprve učit v nové době, která je zaslíbena jako tisíciletá říše. Nejsou o nic chytřejší než vy. A ví také jen to, co pro svou úroveň potřebují vědět. Bude tedy nutno přetrhnout toto pouto mezi spiritisty tam, kde přináší nesprávnosti neporozuměním a hloupou

domýšlivostí. Hloupá domýšlivost, která tak mnohé cenné zprávy falešně vykládala a tak celé masy falešně vedla a je zdržovala, aby **nyní** nemohly poznat a radostně přijmout pravdu.

Nedejte se másti, ale **dbejte** mého příkazu! Byl vyřknut, aby **vám** na zemi pomohl. Budete-li dobře pozorovat všechno kolem sebe, lehce poznáte jeho cenu již dnes! Nerušte snad bez příčiny dosud stávající. Tím byste se přece od toho neosvobodili. Byl by to pokus falešného, nezdravého přeformování! Avšak ode dneška jedněte **jinak!** Ne tak bezmyšlenkovitě a lehkomyšlně! Máte budovat všechno znovu. Staré samo se zřítí. Chraňte se před svazky, které nejsou nutny!

A jestliže vám ještě řeknu:

„Nikdy nemá člověk žít s někým, koho nemůže ctít!“

Pak máte **to**, co potřebujete, abyste v pozemském bytí zůstali prosti karmy. Přijměte tyto zásady s sebou na cestu, vy všichni, kteří chcete nyní v pravdě sloužit Grálu! –

Abyste však mohli vystoupit vzhůru, musíte mít především v sobě touhu po čisté, světlé říši Boží! **Touha** po ní nese ducha vzhůru! Proto **myslete** vždy na Boha a jeho vůli, ale nedělejte si sami o něm žádného obrazu! Musel by být falešný, protože lidský duch nemůže chápat pojem Boha. Proto je mu dáno, aby pochopil **vůli** Boží, kterou musí poctivě a pokorně hledat. **Najde-li tuto vůli, pak pozná v ní Boha!** To je jediná cesta k němu!

Člověk se však dosud nikdy správným způsobem nenamáhal pochopit vůli Boží a najít ji, ale vždy vystrkoval vpřed jen svou, **lidskou** vůli! Jeho vůle, která vznikla jen z člověka, jako

ztělesnění všech lidských přání a pudů sebezáchovy a proto není v souladu se samočinnými, vzhůru vedoucími zákony stvoření!

Najdete-li správnou cestu k opravdové vůli Boží ve stvoření, pak poznáte v ní Boha!

Amen.